

Krisskatten.

Säkerhet genom inter-
nationell ordningsmakt?
Av Elin Wagner.

Fabian Månsson.
Av Elisabeth Tamm.

Undret vid Verdun.
En upprepning i Göteborg.
Av Greta Cardell.

Tre temperament.
Av Lilly Arhenius.

En del av upplagan åt-
följes av bilaga.

Medborgarkänsla och intresse

av HELGA SJOSTRAND.

När man gång på gång har stängt huvudet i väggen vid sina försök att få kvinnorna med i det samhälls- och politiska arbetet, då kommer, tvivlen. De som vi räknar med kommer inte till våra föredrag, de är ointresserade av våra klubbar och vårt arbete, ja, de har inte begrepp om, vad vi talar om, det är som om vi inte talar samma språk. Kvinnor och politik, får man till svar, det rimmar sig inte alls. Nej, kanske det.

Samma erfarenheter gör vi i samhällsarbetet. Vi blir erbjudna platser på valsedlarna, när det gäller kommunala val, men vi har ingen att sätta dit. Vi blir tillfrågade, vem vi föreslår till ledamöter i barnavårdsnämnder och folkskolestyrelser, men det är ingen av oss, som åtar sig.

Man tvivlar först på sig själv. Lyckligtvis har jag personligen ännu inte tvivlat på de idéer, som ligger till grund för vårt samhällsarbete. Men man tvivlar på kvinnorna. Vad är egentligen kvinnorna för en sort? Varför får man dem inte med i samhällsarbetet i någon större utsträckning? Varför anses den kvinnan av sina medsystrar i genomsnitt duktigare, som kan brodera ett par gardiner på en vecka, än den som »springer på sammanträden». Det heter så, sen gör det

egentligen detsamma, vad hon gör för insatser i samhället, för folk i allmänhet »springer hon bara på sammanträden». Och det hör till, åtminstone i min hemstad, att man frossar i tanken på, hur ovärdat hennes hem måste bli, om det nu gäller någon, som har hem och barn, även om det sköts exemplariskt. Men man snuddar inte med sin tanke vid sådana bagateller som sina egna kafferep och bridgeklubbar, som bör ha samma väldiga inverkan på hemmen.

Det är av kvinnor man hör sådana saker, ja, kanske en och annan gång även av män, men oftast av kvinnor, vänster som höger. Högerkvinnorna har förresten både tid och intresse för något sådant som sina Lottaföreningar. Där läggs ner en mängd arbete, inte minst på nöjes- tillställningar. De kan ledigt vara ifrån hemmet hela dagar, ja, hela veckor, när de går igenom sina kokvagnskurser och allt vad det heter. Varför kan de då inte lika gärna ta sätte och stämma t. ex. i en fattigvårdsstyrelse eller en barnavårdsnämnd och lägga sin tid och energi där. Är vi verkligen sådana ytliga varelser, som inte duger något till.

Nej, och åter nej.

Men hur skall vi få kvinnorna att visa att de duger, att de har intressen. (Forts. å sid. 2).

Remissdebatten.

När de sex timmarna till middag- rasten första dagen inte hade räckt till mer än fyra talare och det var ett par tiotal anmällda på listan — då kunde man ju förstå att det skulle bli en grundlig uppgörelse mellan åskådningarna i riksdagen i år. Två hela dagars meningsutbyte — till framtid — det blir mycket talt! Åhörarantalet var emellertid anpassat, därrefter, läktarna propfulla till sent på kvällen och en anda av uppmärksamhet och villigt lyssnande låg över den annars många gånger så förströdda församlingen.

Två gånger olovliga applåder på läktaren från extremt högerhåll, små gränder av unga personer som hedra sina ledare, det tyder på uppgörelse. Om remissdebatten ändå ej blev det spännande folköje, som kanske många tänkt sig — och som så sällan händer, ty därtill skulle behövas en mycket större procent välutalare och genier — så utgjorde den i alla fall en sammantattning och överblick av ett år i den svenska historien, som i sitt slag är dramatiskt nog.

Utom finansministerens budgetförslag, som kunde utnyttjas till ett obegränsat antal högst intressanta specialföreläsningar från småbrukarnas animalieproduktion till den svenska nykterhetsfrågan, tullproblemet, biblioteksväsendet, arbetslösheten och vägskatternas betydelse och utom frågan om våra manipulationer med guldvärdet och den svenska kronans öde för framtiden, upptogs en stor del av de hastigt förlytande timmarna av deklarationer omkring de tendenser till klassbeväpning, som varit ett av det gångna årets synligaste tecken.

Munckså kåren och Adalsdramat — med aktuellaste tillspetsning i de motioner från höger och socialdemokrater, som å ena sidan gå på lagstiftning mot revolutionära organisationer, å den andra på att militär inte bör användas

i sociala konflikter. Om det behövs bevis för en uppdelning i samhället, som hittills i den allmänna föreläsningen företrädesvis förlagts till utländska områden, så nog har år 1932 stått till tjänst med dem för Sveriges räkning. Det behövs knappast sägas, att yr Lindman uttryckte sin utomordentliga glädje över regeringens proposition om sträckt polis-makt, fastän han i *alta fal* påstod på att säga, att *ytterst* bör man ju använda militär. Hr Branting, som gjorde en stor utläggning om Adalen, tyckte att det var dyrbara skott som föll i Lunde, om de skulle åstadkomma upprättandet av en statpolis för 1,2 miljoner kr. om året. Från både socialdemokrater, kommunister och frisinnade, ja, t. o. m. en högerman, bestods skarpa kommentarer till vapensmjuggningsaffären, men hr Trygger sade i sitt hjärtas oskuld, att det är varje medborgares rättighet att ställa sig till ordningsmaktens förtogande.

Finansministeren fick höra en del förslag till budgetens förbättring, både ifråga om besparingar och utgifter. Så t. ex. ville hr Holmgren ha högre kaffe- tull och kaffeskatt, inte bara för inkomsternas skull men också för folkhäl- sans och hr Bergman hade liknande syn- punkter på öl.

Finansminister hoppades trots allt på samarbete och samling och kanske kunde han också känna sig jämförelsevis nöjd efter sina prävodagar i kamrarna. Visserligen karakteriserade hr Möller listan på samlande punkter som mycket tunn, hr Trygger vill ha lönesänkning och tullar, hr Lindman inflation, hr v. Heland inflation för jordbrukarnas pro- dukter, hr Österström samling kring regeringens. Och regeringen får vara nöjd att bara tolereras, sade hr Möller.

Men ingen kan förneka, att opposi- tionens röst i år var mild. Casan.

Insänd prenumerationsavgiften på **Tidevarvet** genom postgiro n:r 1544

Pris för helår kr. 6:—
för halvår kr. 3:—
Exp. Slussplan 1-3. Stockholm.

Vad har hänt?

VERKSTADS- OCH JÄRN- BRUKSKONFLIKTEN har sedan förra veckan utvecklats därhän, att storlockout — för 90,000 man — som väntat var, utfärdats från arbetsgivarna. Att tråda i kraft den 24 januari. Strejkerna vid Surahammar, Sandviken och de förut nämnda verkstäderna ha börjat. Emellertid har förnyad medling satts i gång och enligt de sista meddelan- dena tycks det som om där ännu skulle finnas möjlighet att uppnå en förlikning.

FRAN FACKLIGT OCH SOCI- ALDEMOKRATISKT håll har man riktat en skarp kritik mot det sätt, på vilket omröstningen om med- lingsförslaget fungerade. »Fackför- eningsrörelsen» har föreslagit infö- rande av något slags representations- system, exempelvis en avtalskonfe- rens med uppgift att stå i intim kon- takt med de underhandlande. Ny Tid föreslår i stället betryggande ga- rantier för minoritetsavvärdanden. I varje fall tycks man vara enig om, att det ringa deltagandet i omröst- ningen tyder på behovet av en änd- ring på denna punkt.

MUSSOLINI HAR I POPOLO d'ITALIA skrivit att nu får det vara nog med krigsskadestånd och reparationskostnader. Om vi inte avslutar detta sorgliga krigskonto, kommer hela den vita rasens kultur att falla sönder. Bort med tullarna! är Mussolinis vidare paroll, militär- arustning bör följas av ekonomisk. Om bara England hade förstånd att säga ifrån nu, anser Manchester Guardian, skulle vi nog få bra stöd från italiensk sida.

EMELLERTID HAR SKADE- STÅNDSKONFERENSEN i Lausanne, där England skulle haft detta tillfälle, blivit uppskjuten. Tro- ligen gick det inte att klara förhands- översenskommelserna med Frankrike. Från fransk sida förordar man livligt att skadeståndskonferensen skall inbjudna Genèvekonferensens sam- manträdande.

Man kan inte se igenom den star- ka dimbildning, som råder kring denna konferens.

Upplysningstjänsten

Säkerhet genom — inter- nationell ordningsmakt?

Sverige inför nedrustningskonferensen.

I om kort avreser den svenska de- legationen med sina sakkunniga till avrustningskonferensen i Genève. Den består av nio män, vilket alls icke är så självklart och riktigt som de själva anse. Frågan angår kvinnorna precis lika mycket som männen, och de borde ha rätt att ta- la från konferensens plattform, icke bara antichamberrera med sina peti- tioner, åtminstone då de ha en egen mening.

Delegationen representerar olika riksdagspartier, dock icke den grupp som önskar att Sverige avrustar självständigt. I Norge har regerin- gen inbjudit en medlem av arbeider- partiet plats i delegationen, men för- behållit sig att denne tiger i Genève. Excellensen Ramel har i stället ut- slutit denna riktning från represen- tation. Det är mera en smaksak vil- ket sätt som är att föredraga, samma anda gör sig gällande i båda dessa länder.

Därmed är väl också en förklaring given, varför i excellensens officiella förklaring icke ett ord finnes om skandinaviskt samarbete, ty hur skul- le broderfolken på denna punkt kun- na komma överens med Munch i Danmark?

Här några ord om vad som står i

förklaringen. »Det är icke mycken idé att länge upphålla sig vid för- säkringarna att Sverige kommer att uppbuda alla sina krafter för att konferensen måtte resultera i en all- män, till sitt resultat likformigt ver- kande överenskommelse, innebäran- de den största möjliga reduktion av rustningarna i världen.» Detta går nämligen helt och hållet över Sveriges krafter, även om de uppbjdas. Förresten, vad är *likformigt verkan- de*? Betyder det en reduktion som sänker alla länders rustningar i pro- portion, icke så mycket till grannens, som till ett lands egen tidigare stan- dard? På den linjen går ju konven- tionsförslaget. Det är Frankrikes diktamen: den nuvarande olikheten, som är till Frankrikes förmån, skall bibehållas inom det eventuella för- draget.

Tyskland är, som vi veta, våld- samt emot en i sådan mening lik- formig nedrustning. Vissa tecken tyda på att excellensen Ramel också här lutar åt Tysklands mening. Han talar nämligen speciellt om begrän- sning av personalstyrkorna och ma- teriellen för lanstridskrafterna, var- vid han då torde tänka på de äldre värnpliktsåtgångarna och det tunga artilleriet, den form av krigsbered-

skap som det lyckats Frankrike att hålla utanför konventionsförslaget.

Men hur kan excellensen tänka sig att Sverige skall kunna rubba Frankrike på denna punkt, där icke Tyskland och Ryssland förstås, men icke heller Amerika eller England förmått någonting under det långa förberedande arbetet.

Hans uttalande lämnar oss icke alldeles i okunighet därom. Man får det intrycket att det nedrustnings- villiga Sverige skall tillsammans med andra köpa medgivandet om ned- rustning från de oivilliga staternas sida genom att själv göra ett med- givande på en punkt, där vi hittills hållit oss avvisande, nämligen den militära säkerheten som kompensati- on för nedrustning. Här framhål- ler excellensen två linjer: 1) utbyg- gande av sanktionsförpliktelserna mot angripare, och 2) en internatio- nell ordningsmakt. Vi här i Sverige ha alltid varit emot att åtaga oss sanktionsförpliktelser. Det är ingen utsikt att få Sveriges folk och riks- dag med på något sådant. Åter- står då att tänka sig att svenska delegationen intresserar sig för det andra alternativet, en internationell ordningsmakt, och ännar stödja denna tanke, kanske redan vid den blivande inledande generaldebatten

i Genève. Major Bratt har ju pre- parerat sinenna för en sådan tanke här i landet.

Är detta försök till tolkning av det inlindade officiösa uttalandet riktigt, så stå vi här inför en betydelsefull nyorientering i Sveriges hållning till Nationernas förbund och avrustin- gen. Det är fråga om att ge det mili- täriska systemet ny livsändning om att skapa det en ny form. Det är fråga om att fortfarande låsa fast sä- kerheten vid våld, låt vara det våld som en internationell flygflootta kan utöva. Där är många konsekvenser av ett sådant steg, och man kan icke i första taget överblicka dem.

Den viktiga frågan vilka siffror Sverige skall skriva in i en blivande konvention göres av excellensen be- roende av dess begränsnings- och kontrollbestämmelser och av andra staters hållning. Han anser, för- mödligt med rätta att den frågan icke kommer upp i förhandlingarna än på länge, och han lovar att åter- upptaga detta spörsmål i sinom tid »för instruktions meddelanden». Men vem skall instruera vem? Excellen- sen oss eller vi excellensen?

Remissdebatten gav vissa antyd- ningar om att den svenska delega- tionen innesluter olika meningar på (Forts. å sid. 4).

Läckert och hälsosamt
är smörgåsbrödet

UPLANDSKUBBEN

I hygienisk förpackning hos Eder handlande.
Undvik efterapning!
Begär uttryckligen Uplandskubben!

TIDEVARVET

REDAKTIONSKOMITTE:
Elin Wägner,
Elisabeth Tamm,
Ada Nilsson,
Honorable Hermelin.

REDAKTÖR:
Carin Hermelin.

ANSVARIG UTGIVARE:
Ada Nilsson.

Utkommer varje helgfri lördag.
Slussplan 1-3, 2 tr., Stockholm.
Tel. N. 48 42, 182 43.

ADVOKATER

Ledamöter av Sveriges Advokatsamfund

Eva Andéns Advokatbyrå

Inneh.: Eva Andén.
Herklugsgatan 14, (f. d. L:a Vattug.)
Tel. 75 75, 75 76
STOCKHOLM

Specialitet: Familje- och arvskär.
Boutredningar och testamenten, förvaltningsuppdrag. Även skriftliga förhörningar.

LÄKARE

Inlärd genom Stockholms Läkarsällning.

Doktor Dagmar Palmgren

Spec.: Hud- och könssjukdomar.
Mottagn. vard. 8.30-9.30, 3.30-5.30.
Annan tid eft. överensk. pr. tel. 78 86.
Kungsgatan 35, 6 tr.

DOKTOR BENGT BOYE

Eriksbergsgatan 1 A, 4 tr. (hörn. av Birger Jarlsgränd), Stockholm. Tel. N. (200) 116.

IN VÄRTE Sjukdomar

Spec.: Matsmältningssjukdomar samt psykiska sjukdomar.

Mottagningsstid: vard. 4-5 samt efter överensk. pr. tel. Telefonst. helst 9-10.

Doktor K. A. Fries

MEKO-ELEKTR. INSTITUTET,
Nybrogatan 9. Tel. 746 87.

Specialitet: Invärtas sjukdomar, led- och muskelsjukdomar (gikt och reumatism), nervvärd (ischias och ansiktsvärk), cirkulationsrubbningar.

TANDLÄKARE

Tandläkare

EMIL LINDBLADS

PRIVATKLINIKER

Stockholms största och modernaste tandklinik för alla samhällsklasser.

Östermalm.
Kommendörög. 16. Tel. 728 50, 728 70

Kungsholmen:
Hantverkarg. 37. Tel. K. 37, K. 37 38
(Baserbyggnaden v. Kungsholms Lärarek.)

Mottagn. 8.30-9.15, 1.30-2, 6-7.

Tandvård behandlas hela dagen 8-7.
Lösningsavgift 4 (seminarier 2).

Kostnadsfri rådgivning.
Endast exam. tandläkare.

Alma Axelssons

FÖRLÖSNINGSHEM

LINNÉGATAN 19

Mottager inackord även för längre tid.

Tryggt och ogen., värrek.
Tel. 778 24.

Clary Dahlström

Leg. Fältläk. Dalgatan 25. Tel. 841 04. Kl. 10-2.

KOPPNING

Värk, svullnad i benen, kylida händer och fötter, ischias.

Sthlms Allm. Gymn.-Avd.

S.A.G.A.

Gymnastiken börjar fredagen d. 15 jan. Sthlms Gymn.-blad gratis i bokhandeln, inneh. alla nödiga uppl. S. A. G. A:s exped., Kungsg. 65, kl. 2-5 e. m. Tel. 154 64.

Den 23 jan. 1932.

Krisskatt.

Ett stort utrymme i remissdebatten anföranden upptogs av regeringens förslag till införande av en extra inkomst- och förmögenhets-skatt. Skatten som skall utgå för beskattningsbara inkomst av lägst 6,000 kr. kommer att ställa sig på följande sätt:

För	8,000 kr. utgå	10 kr.
>	12,000 >	> 50 >
>	20,000 >	> 170 >
>	30,000 >	> 370 >
>	40,000 >	> 620 >
>	60,000 >	> 1,200 >
>	100,000 >	> 2,260 >

Högrens största anmärkning mot finansplanen gällde denna skatt. Den komme att verka hindrande på kapitalbildningen. Hr Trygger framhöll, att den vore så mycket mera betänklig som den skulle drabba också sådana förmögenheter, vilka på grund av depressionen icke ge någon avkastning. Han förordade i stället en höjning av procenttalet för den normala inkomstskatten. Liknande synpunkter framfördes av hr Lindman medan bondeförbundets talesman, hr Nilsson i Grånebo, an-

Restaurang Port Arthur

Blekingegatan 40

Telefon Söder 347 84

Bra matställe

Frimärken

Stor illustr. prislista N:r 58,

Pris 50 öre.

Satsprislista gratis mot denna kupong.

A.-B. HARRY WENNERG

H. K. H. Kronprinsens Hovleverantör.

Drottninggatan 82 - STOCKHOLM

Liliesjöb's

Parfumeri- och Sjukvårdsaffär
STOCKHOLM

Butiker:

Fridhemsgatan 16 — Tel. Kh. 59 82.

Hantverkargatan 45 — Tel. Kh. 55 85.

Sveavägen 109 — Tel. Va. 170 25.

EE. värmeuddar — Kattskin

Kamelhärsartiklar — Urinbehållare

Sanitetsbyxor för damer — Allt i branschen.

såg att ingen kommer att bli nöjd med skatten, men troligen heller ingen så missnöjd att den inte skulle gå igenom.

Vänsterpartierna talare däremot hade inga invändningar mot den föreslagna beskattningsformen, utan gävo finansministern sitt erkännande för den väg han slagit in på. Socialdemokrater och kommunister ansågo dock, att finansministern tagit till för litet.

De ökade anslag, som förekomma i budgeten, avse huvudsakligen åtgärder mot arbetslösheten. Ur denna synpunkt har det, som man från vänsterhåll framhöll, sitt intresse att fastslå med vilka belopp arbetarorganisationerna själva bidra till understöden åt sina arbetslösa medlemmar. Jämför man dessa med de belopp, som föreslagits skola uttagas i form av skatt på de större inkomsterna och förmögenheterna, skall man finna att krisskatten inte är av alltför betungande storlek. Den förefaller mycket obetydlig i förhållande till de uppoffringar, som inkomsttagare med ojämförligt mycket mindre särkraft iklätt sig och som på det sättet i stor utsträckning bistått det allmänna i dess åtgärder för lindrande av arbetslösheten följer.

Lönerna inom t. ex. järn- och metallindustrin uppgå i genomsnitt till omkring 2,500-3,000 kr. pr år med en veckolön vid full sysselsättning på 50-60 kr. Emellertid ha många arbetare inte haft mer än 14 veckors arbete och flertalet säkert inte mer än 26 veckor. Avgifterna till den arbetslöshetsförsäkring, som förbundet har för sina medlemmar, ha uppgått ända till 143 kr. om året pr medlem. För att komma upp till motsvarande belopp för den extra beskattningsbara inkomst på 18,000 kr.

Inför dessa siffror och de frivilliga uppoffringar, som mycket låga inkomsttagare iklätt sig till det allmänna bästa, tycker man att de mycket stora inkomsttagarnas klagan skulle tystna över de kännbara summor de måste betala ut.

Medborgarkänsla och intresse.

(Forts. fr. sid. 1).

se och förmåga och ansvarskänsla?

Ja, dessa frågor och många till kom fram under en diskussion i Nässjö, då Eksjö- och Nässjöklubbarna av Svenska Kvinnors Västerförbund träffades en eftermiddag i höstas. Vi svarade så småningom själva på en hel del av dessa förut framställda frågor. Vi konstaterade först och främst, att det är en hård tid för oss kvinnor just nu. Vi har aldrig varit så infamt påpassade förr. Tidningarna jagar oss spalt upp och spalt ner i vår egenskap av kvinnor. Männen har alla samhällslets propagandamedel i sin hand och kan utan svårighet påtrycka vårt arbete en löjets, föraktets och egoismens stämpel. Dessutom är det många, åtminstone av de yngre, som inte varit med i striden för kvinnans rättigheter. De har aldrig vetat vad det vill säga att vara utan de mest i ögonen fallande rättigheterna och de har heller aldrig erfarit vad det betydde att få dem.

Vi har ju dessutom nästan alla varit vana att se det ekonomiska stödet hos våra fäder. De har haft makten, de har förstätt något och det har ofta varit de, som avgjort vår framtid. Vanan att se upp till mannen finns sedan barndomen och många tors inte heller senare i livet opponera sig emot det manliga våldet.

För övrigt går det för närvarande en väg av reaktion genom världen på detta område. Den mångomtalade politiska ledan gör måhända sitt till. Själva har jag undrat många gånger om politiken alltid varit så tröstlös och så improduktiv som just nu, eller står vi i en övergångstid? Står vi före brottet av något nytt? Vi kände oss, där i Nässjö, litet bittra, när vi tänkte på vilka möjligheter vi försipper genom bristande sammanhållning, och vi uppördes av, att kvinnor kan begagna sin politiska rösträtt till att släcka partier, som är motståndare till kvinnornas personlighetsutveckling och samhällsallgärlighet.

Det påpekades att i de föreningar eller styrelser där kvinnorna får arbeta så att säga på sin egen front, i en barnhemsstyrelse eller i en husmodersförening, där är kvinnan intresserad och där gör hon ibland riktigt märkliga insatser.

Många gånger är det ej intresse, som fattas, utan tillbakadragningen beror på blyghet och rädsla för männens kritik, och minst lika mycket, som har möjlighet att öva sina krafter och stärka sina kunskaper där. Vore det inte möjligt att också på småorterna sätta i gång med sådana utbildningskurser, samhällskurser eller medborgarkurser eller vad vi vill kalla dem.

Ingen är så djärv heter det, som den som tror på människorna. Men vi måste få fram tro och glädje. Glädje är det första och främsta av alla gemenskapbildande moment i tillvaron. Kunde vi dessutom få folk att tro, att det vi arbetar för är inte bara en kamp för kvinnans rättigheter utan en kamp för människors rättigheter. Blir detta en påtagbar sanning då kommer kvinnorna med dem behärska de yttre formerna, lära

Fru Helga Sjöstrand

är själv en ungdomlig och erfaren kraft inom allmänna värv. Hon tillhör stadsfullmäktige i sin hemstad, Eksjö, och är ledamot av dess barnvårdsnämnd — j. ö. i båda dessa institutioner arbetskamrat med sin man, som är läroverkslärare. Redan från sin tidiga ungdom tillhörde fru Sjöstrand rösträttsrörelsen, där hon under pionjärernas ledning fick sin träning för de samhällsallgärliga posterna. Före sitt giftermål var hon lärarinna.

Vid sidan av dessa arbetsuppgifter sköter fru Sjöstrand sina barn och sitt hem, som av dem som stått henne nära beskrives som ovanligt vackert och lyckligt med mycket blommor — ett värdigt verk av en duglig och vidsynt människa.

dem diskutera och yttra sig i andras närvaro, lära dem sammanträdes- och mötesteknik och helst om det bara ginge, ge in dem något som mögligt mot deras mindervärdeskomplex, visa dem att de ha lika värdefulla inlägg och uppslag att komma med som männen. Ingen behöver känna sig hindrad eller ovärdig eller fördomjuk därför att hon är kvinna.

Det är gamla nyheter, men det kan inte nog ofta framhållas. Vi måste säga det så ofta, att det blir som en suggestion. Vi måste tro på kvinnorna.

Nödvändigheten av upplysning i fråga om de sociala arbetsuppgifterna för väckande av medborgarkänslan har ju insetts inom vårt förbund och saken är ju sedan flera år förverkligad på Kvinnliga Medborgarskolan vid Fogelstad. Det är säkert rätta vägen, men det är bara så alltså, som har möjlighet att öva sina krafter och stärka sina kunskaper där. Vore det inte möjligt att också på småorterna sätta i gång med sådana utbildningskurser, samhällskurser eller medborgarkurser eller vad vi vill kalla dem.

Ingen är så djärv heter det, som den som tror på människorna. Men vi måste få fram tro och glädje. Glädje är det första och främsta av alla gemenskapbildande moment i tillvaron. Kunde vi dessutom få folk att tro, att det vi arbetar för är inte bara en kamp för kvinnans rättigheter utan en kamp för människors rättigheter. Blir detta en påtagbar sanning då kommer kvinnorna med dem behärska de yttre formerna, lära

kooperativa kassakvitton torde räknade inlämnas snarast

24-timmars Ur!

PATENT

Visa alltid 1-12. Vid tryck på kronan framspringer 13-24.

För övrigt alla sorters ur, passande till presenter.

ERNST LINDSTRÖM

Nybrogatan 73, Stockholm. Tel. O. 44 77.

Mot väggohyra

är TIP-TOP det säkraste medlet. Låt desinficera. Edra lägenheter eller ensiaka möbler med TIP-TOP. TIP-TOPMETODEN är effektiv. Desinfektion utföres och upplysningar lämnas.

Tekniska Fabriken TIP-TOP.
Stockholm 4. — Tel. Sö. 187 05.

Bagarstugan

HORNSGATAN 37 — Tel. Söd. 70 00

FOLKUNGAGATAN 65 — " 73 37

GÖTGATAN 52 — " 333 09

DAMKONFEKTION

OLGA SJÖGREN

DAMKONFEKTION

Timmermansgatan 13. Tel. S. 121 65.

Nyheter i enkla och fina klänningar, jumpers och kostor.

BRUDTIDSTYRLAR

Fabian Månsson.

Sedan många år tillbaka är Fabian Månsson en av riksdagens mest kända ledamöter. Hans anföranden äro bekanta för sitt kärnfulla innehåll. Men det är särskilt en sak, som utmärker honom i egenkap av parlamentariker: han kan säga sanningar och är inte rädd för att säga dem. Blevde detta mera allmänt i stället för ett särdrag skulle det förvandla politiken. Men det framställer den i varje fall i blixtbelysning. Ett i avseende på jordfrågan mindre stendövt släkte än vårt, skulle även ha uppfattat någon lärdom av Fabian Månssons artiklar angående detta spörsmål.

Vi vilja tacka Fabian Månsson för hans insats och hoppas att han måtte säga vår lagstiftande församling ännu många, många beska sanningar!

Elisabeth Tamm.

Feminism.

Den västerländska kulturens största fasa har alltid varit — feminismen. Ordet har blivit till ett skällsord. Feminister! Phi.

Vad är då feminism. Ja, säg det den som kan. Men alla manhaftiga mäns och kvinnors spöke är det.

Vet man inte vad feminism är, säger kulturen.

Det är sådana där manhaterskor, som bara vill ha makt. Vill bli kejsare och kungar.

Feminism, säger sakkunnige, det är fredsgalningar och pacifister.

Feminism, säger Pettersson i 63-år, det är såna där satkärningar, som Lundströmskan och Strandkan, som inte unnar kar'n sin sup.

Feminister, säger Lotta-Svärds-fröken, det är sådana där förfärliga kvinnor som inte vill föda barn åt kung och land, sådana där krakar, som inte tror att gud kan försörja deras barn, likaväl som blommar och fåglar.

(Barnavårdsnämnd, fattigvård och slum, har inte haft tid, att ännu bilda sig mening om saken.)

Som lösaren ser har feminismen många synder på samvetet.

Bland annat så är det feminister, de där som röker och super, som går till urnorna och röstar, som skriver i tidningarna, som ber mannen vakta barnet medan hon springer ned på hörnet efter gräde.

Feminism är naturligtvis motsatsen till maskulinitet.

När nu feminism är allt dåligt i kristenheten så är maskulinitet (eller vad man ska säga) allt som är stortast och bra.

Naturligtvis.

Det är gott att slippa en så löjlig position i dessa tider. Att stå i spetsen för makten i Europa just nu och kallas stortast och fullkomlig.

Vera maskulinitet.

Det är ej att eftersträva detta; se här är vi, allt har vi styrt till det bästa, undan feminister och stackare, sått inte upp huvudet, här går allt som de ska, gå hem käringar till köket och garderoben och sprätta upp, och stek upp, och spara bara, så ska vi nog nu som alltid annars, klara det här.

Det är gott i dessa tider att ej ha en så löjlig position som: självförlig.

Moä.

Undret vid Verdun.

Ridån går upp för en krigsgrav i Ardennerna, för stupade i slaget vid Verdun. Scenen fylls av en brådskadet skära turisterna av olika nationer. Kamerorna har man tillredes, man har mycket bråttom, flera krigsskyrkogårdar ska beses. Stora minnesfestligheter stunda, det är 25-årsminnet av krigsutbrottet år 1919.

Nästa scenbild ger konseljpresidenten som ledsagd av dånande militärmusik under Triumfbågen håller tacksgåelse- och åminnelsetal över de fallna hjältarna, blomman av Frankrikes ungdom. »Om ett under kunde ske», så faller konseljpresidentens ord, »skulle de till livet återvändande hjältarna finna huru deras förhoppningar blivit uppfyllda, hur deras hjälteod kröntes med det mål de eftersträvat. Det segrande Frankrike hade satt sin fot på den besegrades nacke, och det höll den obeckvligt kvar. Frankrikes hjältar hade icke dött förgäves.»

Rikskanslaren talar till Tysklands hjältar. Tyskland blev icke besegrat, men det förlorade kriget. Hård har segrens hand varit över de besegrade. Men Tyskland skall icke alltför vara den besegrade. Det är löftet till de stupade hjältarna. Scenen växlar. Undret har skett. De i massgravnen jordade, tyskar och fransmän om varandra, återvända långsamt till livet. »Jag fryser så, Kamrat, kom närmare! Jag kan inte se! Jag kan inte röra mina ben! — Jag ser ljus, kamrat! Jag kan

röra mina ben! Vi är inte längre döda.»

Långsamt börjar den lergråa massan röra sig, lergråa uniformer, lergråa ansikten. »Är du en boche? — Ja, kamrat. — Du var kapten på det tyska kompaniet? — Ja. Och du på det franska. — Vi få vända hem!»

Långsamt sätter sig det gråa tåget i gång, väckt liksom till rörelseförmåga igen av dova avlägsna trumvirklar.

Så har wienaren Hans Chlumberg format utgångspunkten för sin uppgörelse med efterkrigspolitiken i sitt drama *Undret vid Verdun*. Det uppfördes första gången i Leipzig i okt. 1930 och blev en stor framgång för förf. Denne fick tyvärr icke uppleva denna. En olyckschändelse under själva repetitionen kostade honom livet. Det märkliga dramat uppfördes på Lorensbergsteatern i Göteborg den 16 jan. Föreställningen blev alltså upremiär för Sverige, och det första framförandet av dramat utanför Tysklands gränser. Förf. är son till en militär, är själv militär och har deltagit i världskriget.

Hur återfinner de hemvändande hjältarna hem och fosterland, som de givit sin levnadsfråga? Meddelandet om undret, de fallnas uppståndelse när Frankrikes, Tysklands och Englands ministrar mitt i natten. Franske konseljpresidenten tar meddelandet som ett hot mot sin regering. Den tyske låter genom sin hustru svara, att han

inte är rätt forum för detta meddelande. Den engelske anser att det angår Europa, men inte England.

En gripande bild återger det grå kompaniet vid en skiljeväg ute på franska landsbygden. Det är en skön och stilla afton. De grå gestalterna ha slagit sig ner för att vila. Deras ansikten är stela, deras ögon är fjärrskådande. De se ständigt samma inre syner. Det är solen och vinden, det är sådesfälten, blomorna och den lilla vindlöveln. De se åkrarna, fabriken och kontoret, det är hemmet och arbetet, som saknaden och lidandet etsat med outplånliga linjer. Isolerade i sig själva, glömska av de andra, låter den ene efter den andre bilder ur sin inre värld skymta förbi, toner ur ett fönster som plötsligt slås upp. Vemodigt och lågmält som aftonvinden i gräset susar soldatsången om hemmet.

Men plötsligt vaknar de upp, blir varse varandra, och då är de hemskaminnena där. — Det var ditt ansikte jag såg över kanten av skyttegravnen! Jag ville inte kasta! Jag ville inte! Föråt! — En svallvåg av ångest och fasa sköljer över dem.

Men livet stannar inte. Det står ständigt vidare. De hemvändande finner, att ingen plats finns för dem längre. Deras plats är för längesedan tagen i besittning av andra. Slutligen står den grå truppen, med sina frågor, med sina anklagelser utanför en praktfull sal, där en icke mindre praktfull församling sitter i rådslag. Det är makternas representanter, ministrar, generaler, kardinaler, biskopar samt representanter för vetenskapen.

Församlingen håller på att ur olika synpunkter utreda, om ett under verkligen skedd. Den katolske kardinalen, med instämmande av de protestantiska kyrkornas biskop, anser, att intet under ägt rum. Förloppet överensstämmer icke med den kyrkliga traditionens anvisningar i detta stycke. Vetenskapen förklarar tilldragelsen oförklarlig och därför endast tills vidare utanför dess rayon.

Den gråa truppen står plötsligt inför den mäktiga och lysande församlingen.

— Har vi fred? — Ja. — Har vi en rättvis fred? — Vad tillverkas i fabriken vid — —? Svaret Frankrikes minister! —

Vi har fred. Men vi vet inte hur länge. Vi måste rusta.

Hur har våra anhöriga det? Svaret! — Ni tiger. De svälter! Vi har dödat förgäves!

I denna anklagelse mynnar Hans Chlumbergs drama ut.

Det är en anklagelse som borde ge alla i folken. Folken är på nytt smidda i fjättrar. Ett nytt, meningslöst massofver av människoliv driver allt närmare.

Undret har inträffat. Varje gång en diktare med fantasiens och känslans intensitet utlever sin och sina kamraters ångest och förtvivlan inför det meningslösa, sin egen hjälplöshet inför katastrofen, då sker undret på nytt. Då vänder de döda ur sina gravar för att deras namnlösa lidande skall vara en varning. Förmå vi uppfatta varningen, eller gömmer vi oss bakom lugnande förklaringen att intet har skett?

Greta Cardell.

Riksdagsmotioner 1932.

Bland de första motionerna för året är högers partis motion om att stärka samhällets rustning mot förrådskas stämplingar och brott samt socialdemokraternas partis motion om att militär icke längre må användas i konflikter, för ställande av upplöpp eller upprätthållande av allmän ordning.

Högermotionens yrkande innebär en anhållan hos k. m. t. om utarbetande av lagbestämmelser, som avse dels ett allmänt straffbeläggande av handlingar, som innefatta förberedelser till högförräderibrott, dels ett inskridande mot andra former av statsfientlig verksamhet, som icke drabbas av verkande straffbestämmelser, men vilka innebära fara för att högförräderibrott kommer till stånd. Därvid bör hänsyn även tagas till frågan om åtgärder mot organisationer, som fullfölja mot Sveriges stats- och samhällsordning riktade syften.

Motionärerna framhålla hur viktigt det är, just ifråga om organisationer med mer eller mindre revolutionära syften, att ett ingripande kan ske. Här gäller det nämligen oftast ett förberedande av jordmännen för landsförrådskas handlingar, utan att högförräderi föreligger och mot sådana förberedelser äro vi i Sverige dåligt rustade vad lagbestämmelser beträffar!

Socialdemokraterna å sin sida påminna om att 1925 års riksdag beslöt en sådan ändring i värnpliktslagen att beväringen icke skulle kunna användas i sociala konflikter. Med

stöd av bestämmelser i andra lagar och förordningar har emellertid sådant användande av militär manskaps förekommit, bl. a. i maj 1931 i Adalen. De upprörande följderne härav, då fem svenska medborgare föll offer för eldgivning av svensk militär, har gjort det till en tvingande nödvändighet att ånyo taga upp frågan om militären och de sociala konflikterna samt söka finna en slutgiltig lösning av densamma. Efter händelserna i Lunde, har från olika håll starkt framhållits olämpligheten av militär användande för polistjänst under sociala konflikter.

Ådalskommissionen har vädat till statsmakterna att söka förekomma ett upprepande av vad som skett bl. a. genom förbättringar av polisväsendet, varigenom militär bistånd i det längsta kan undvikas. Naturligtvis är ett förstärkande av polismakten att föredraga framför ett fortsatt användande av militär vid ordningens upprätthållande, men enligt motionärernas mening äro de sociala förhållandena i vårt land icke av sådan art, att förbud mot användande av militär för polistjänst nödvändigtvis måste följas av en förstärkning av polismakten. De anse dessa frågor kunna behandlas oberoende av varandra och uttala att frågan om förstärkning av polismakten under inga förhållanden får fördröja en lösning av den enligt deras mening långt viktigare fråga som motionen gäller.

Bland övriga motioner som väckts vid riksdagens första sammanträden är hr Frändens (h) om sådan ändring i näringsfrihetsförordningen att handlande icke skola kunna förbjudas att sälja varor till »prickade» personer. Vidare hr Ornes (s) angående utredning om på vilket sätt betryggande smörkontroll skall anordnas, bondeförbundsmotionen i båda kamrarna om särskilda säsongtullar för åbara rötter, meloner, gurkor, blomkål, tomater samt en motion av hr Kilbon (k) om bemyndigande för regeringen att teckna garanti-intill 100 milj. kr. för exportkredit till Ryssland.

Vi återkomma till motionernas nummer etc. sedan de blivit tryckta.

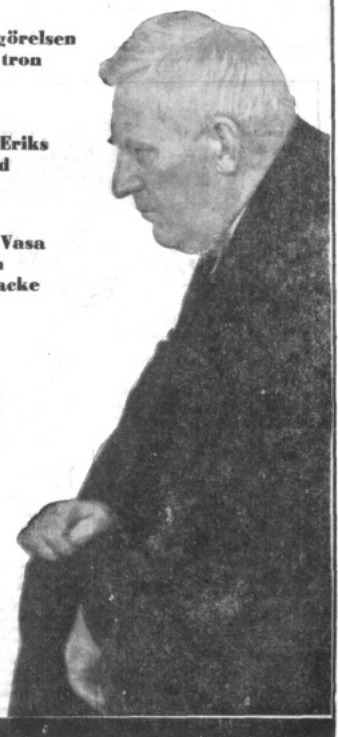
FABIAN MÅNSSON

Rättfärdiggörelsen genom tron

Sancte Eriks gård

Gustaf Vasa och Nils Dacke

I förmåliga halvfranska band på avbetalning i varje bokhandel.

Tiden

Utgivningskontoret för Tiden, Box 100, Stockholm.

HOLMIA
SVEAVAGEN 31, STOCKHOLM
Tel. Norr 336 90, växel.

OLYCKSFALL- OCH SJUK- INBROTTS- ANSVÄRIGHETS-
med flera slag av försäkringar.
Generalagentur för Stockholm
SCHREWELIUS BYRÅ
Engelbertsgatan (Blåger Julegatan 33).
Tel. 143 35.

Säkerhet

(Forts. fr. sid. 1).

denna vitala punkt. Det var oss omöjligt att fatta innebörden av Per Albin Hanssons yttrande om nedrustningen. Vad menade han med att »Sverige bör ta alla risker för vårt lands del som fordras för ett samförstånd vid konferensen»? Sade han det för att sluta upp om tanken på internationell ordningsmakt även om det betyder att ge plats åt en internationell krigsflygstation inom vår nationella gräns? Eller var det graden av vår avrustning han tänkte på? Så mycket har man ändå rätt att hoppas som att han icke står på den ståndpunkt amiral Lindman angav som sin under remissdebatten, nämligen att vi genom 1925 års nedrustning redan gjort vår del av den tänkta nedrustningen, och nu kunna sitta och vänta på vad andra göra.

Avrustningen delar upp sig i nationella och internationella beslut. Av de internationella beslut som kunna komma fram, är skapandet av en permanent avrustningskommission det viktigaste. Detta råddar uppgiften över åt framtiden, det skapar den brännpunkt mot vilken alla ansträngningar inom länderna för nationella avrustningar kan rikta sig och där de löpa samman.

Där är en punkt där en internationell opinion med största möjlighet

styrka borde sätta in för att tvinga fram ett internationellt beslut. Detta är så mycket viktigare som vi på alla sätt måste inrätta oss för tiden på andra sidan konferensen. Allt vad vi upplevat under mellanåret sedan konventionsförslaget kom fram och till nu visar ju att vi icke äro vakna, icke förberedda nog, vi menige man ute i länderna.

När det gäller de nationella besluten efter etapperna: »begränsning, nedrustning, avrustning», då måste den nationella fredspolitionen, i den mån den har något att säga, begära att varje land gör upp den saken inom sig självt, beslutar sig för om den söker säkerhet på rustningslinjen eller genom internationell solidaritet.

Avrustning är tekniskt en mycket invecklad sak och blir det ännu mer, så länge varje stat skall hitta på tekniska förändringar för sitt varma intresse för grannens avrustning. Men det är däremot inte så svårt att principiellt fatta en ståndpunkt.

Låt oss ännu hoppas på en klar och enkel frågeställning till nästa års val: vilja vi eller vilja vi icke anmäla svensk avrustning inom ramen av det internationella fördraget? Den frågan kommer kanske att bli aktuell inför valen och avrustningskonferensen på samma gång.

Det har tagglats så mycket om avrustning, nationell och internationell, att man nästan mist känslan för vilken märklig och högtidlig sak det är att nationerna komma tillsammans till det första stora försöket att knäcka den statliga suveräniteten på den punkt, där den har sitt högsta uttryck och sin egentliga förutsättning: krigsberedskapen.

Alla regeringar äro ovilliga, rädda, vacklande, inkonsekventa, skenheliga och ändå, ändå drivna de som av ett öde fram till denna konferens. Därmed i all sin svaghet erkännande riktigheten av en princip som de icke äro mogna att tillämpa.

E. W.

Nästa föreläsning av fil. lic.

Emy Ek

om Bilder ur nyare svensk litteratur äger rum måndagen den 25 jan. kl. 8 e. m. i Stockholms arbetarförening, Teknologg. 5.

Tre
Temperament.

Året inledes med tre konstutställningar, som ger intressanta prov på ung svenskt måleri. Målarne är till antalet fyra, och åtminstone tre av dem visa intensitet och begåvning. Dessa, som är Olle Nordberg, Bo Beskow och Folke Persson, likna varandra i temperament, men åtskiljas av sin personliga färg och sitt motivall.

Olle Nordberg hos Gummesons Konsthall målar svenska landsbygdens tristess. Det är ensamma och gråa små stugor. Det är fattiga och tidigt utslitna människor, som färdjåna sitt bröd i sitt anletes svett. Konstnären bor själv på en liten gård mitt ibland alla sina modeller. Han känner dem och deras mödor och bekymmer inifrån.

Det är i huvudsak torpare och småbönder han skildrar, men utan någon bonderomantik. Det är i stället en ytterligt ärlig och chosofri konst. Nordbergs landskap är nästan alltid mulna, mörka eller stormande. Hans människor är alltid proletärer. »Torpinterjör» är en fattig mor, som sätter fram mat åt sina barn. »Stormby», två män, som ro mot stormen på ett upprört, brusande hav. Männen är intensivt kända, däromot tycker jag där inte så mycket om bakgrunden. »Lördagsfoton» är en tafatt flirt i en skogsdunge. I Olle Nordbergs konst anar man den svenska fattigdomens betydelse som inspirationskraft.

Från Olle Nordberg till Bo Beskow på Galleri Modern kan steg steg synas gangt långt. Skenbart. Men det finns hos bägge ett behov av självrannsakan, ett försök att nå under

tingens yta. Motiven är ju dock mycket olika. Hos den ene proletärer, hos den andre snarast borgerligt intellektuella typer.

Av Beskows målningar fascinerar man framför allt av hans porträtt. Det porträtt, man som självanalyt kan sätta högst, är porträttet av Sten Selander. Han sitter med en cigarett i mungipan, hopsjunket, i en bekväm stol. Han har just läst något, som han ännu måste fundera över, han är skeptisk. Han kommer inte att skriva någon entusiastisk recension. Porträttet av Sven Stolpe är också mycket bra. Det vill säga det är nog i någon mån idealiserat. Det är sådan han ville vara, samlad, energisk, utåtriktad. Utan rädsla att det finns någon närvarande, som skulle kunna kritisera honom. Ett psykologiskt mycket intressant porträtt är »Självporträtt». Ett uppåtvänt huvud mot en flammande röd bakgrund. En man, som vill gå icke udenom utan tvärs igenom. Som har närtryckande krafter inom sig att övervinna, och som lyckats slå sig fri. Porträttet av Zoia Kilbom är flott och dekorativt. Porträtt av fru P. visar en ung, käck, självständig kvinna.

»Begravning på västkusten» har en stämning, som påminner om Gösta Sandels fattigdom. En hopplös tristess präglar dessa människotrasor. Minst förmär jag sentera Beskows landskap. Med undantag av »Stockholm», ett motiv, iakttaget från Djurgården. I gräheten klingar vattenglittret igenom som silvertoner. Det torde emellertid vara på porträttkonstens område, han kommer att göra en insats. I jämförelse med mera konventionella porträttörer verkar han redbar, mån om att tolka det inre genom det yttre.

Folke Persson, som utställer på Konstnärshuset, är av intresse på

grund av sitt romantiska temperament och sin stora experimenteringslust. Hos honom saknas dock det sociala intresse, som återfinnes hos både Nordberg och Beskow.

Lilly Arrhenius.

Emy Ek
föreläser.

Emy Ek.

Under vårterminen kommer fil. lic. Emy Ek att hålla en serie föreläsningar över »Bilder ur nyare svensk litteratur» i Stockholms Arbetarförening. Serien inleds i måndags med Bo Bergman som lyriker.

Föreläsaren påvisade den kallåder av pessimism som på 80- och 90-talet genomströmmade svensk litteratur och som Bo Bergman naturligtvis ej kunde undvika att taga intryck utav.

1903 utkom hans första diktsamling Marionetterna. I denna samling besjunger han smärtan som det enda verkliga, livet är kval, glädjen är en illusion, livet ett marionettspel.

I en Människa, hans nästa diktsamling, kämpar han att komma underfund med människans väsen, hon är i maktlös kugg, men på samma gång en Guds. Där skyntar svagt en ande som reser sig. I Livets ögon känner han sitt jag som en mörk blomma. Lyckan är bara illusion, men de som lidit mycket besvikelser bli de trogna.

Men i Trots allt, hans senaste diktsamling, är grundstämningen förändrad. Trots allt, prisar jag steg till döden, trots allt, är allt skönt. Han finner hur människans har en uppgift; kampen för andens seger. Här har han undergått en utveckling från skepsis till hänförelse och finner i medlidandet en väg till befrielse från det egna lidandet. Kärlek är den slagra som visar var livet går fram.

Bo Bergman söker det stilla och sordimerade, som särskilt gör honom till de ensamma diktare. För att fullt kunna sentera honom fördras nog en viss frändskap i livsupfattning. Läser man dessa stilla dikter uppmärksam, skall man finna en skimrande dur-klang, en kultur vars väsen är ande, andens seger över materia.

Sång är ande, eid och Gud. Den varma applåd varmed dr. Ek avtackades av den fulltaliga publiken, inbär säkert, vi återes nästa måndag igen.

L. T.

Tivla icke utan tro.

Att just nu hålla allmänt orienterande möte om Nationernas Förbunds verksamhet är som att hjälpa läsa en handbok om första hjälpen vid druckning med en halvkvävd människa liggande medvetlös på stranden i behov av ögonblicklig undsättning.

Då vi konstaterar detta är det icke för att klandra anordnarna av det offentliga möte för upplysning om »fred och mellanfolkligt samarbete», som gick av stapeln på Musikiska Akademien i Stockholm den 20 januari. Det är ju icke anordnarnas fel att man icke kan få fram kvinnorna gemensamt längre, än till att erkänna vikten av att ta del av vilka instrument som finnas för mellanfolklig samverkan.

De fem talarna höllo sina anföranden lojalt neutrala, men i dem alla ställdes på åhörarna den rimliga fordran att inte i okunnighet och otålighet avfärda Nationernas Förbund.

I Kerstin Hesselgrens formulering

fick denna uppmaning en djupare ton och så kom mötet att sluta med en värdjan till kvinnorna att väga tro på fred.

Detta möte hade två betydelsefulla karaktäristika: den ena var undskriterierna på inbjudan, där praktiskt taget alla våra stora kvinnosammanslutningar voro representerade och där man med glädje såg Allmänna Valmansförbundets Centrala Kvinnoråd och Husmodersföreningarnas Riksförbund. Denna samverkan kan möjliggöra vidare gemensamt upplysningsarbete ute i landet.

Den andra var sockerbiten framför talarna. Den förmedlade åtminstone en möjlighet för svenska folket att tillgodogöra sig en elementär kunskap om Nationernas Förbund, de internationella ekonomiska problemen och nedrustningskonferensen. Det var icke betydelseförlust att alla talare varit Sveriges officiella representanter i det internationella samarbetet och därav fått den internationella inställning som vi svenskar i gemen sakna.

E. W.

Ridlektioner

Skolguldm. 2: 50, äldre kr. 3:— pr lektion.

ÖSTERMALMS RIDSKOLA

Storgatan 41. Tel. 757 06.

SÖDERMANLANDS

ENSKILDA
BANKDEPOSITIONS- KAPITAL- &
SPARKASSERÄKNING
mot högsta gällande ränta.

Solidarisk Bank. Grundad 1865.

TIDEVARVET

REDAKTION:

Telefon N. 48 42. Mottagningstid
10—12.

EXPEDITION:

Telefon 182 43.
Kontorstid kl. 10—12 f. m., 1—4
e. m. Postgiron 15 44.

PRENUMERATIONSPRIS:

För helår kr. 6:—, halvår kr. 3:—,
kvartal kr. 1:50. Lösnummer 15 öre.

ANNONSPRIS:

I text 25 öre per millimeter.

Stockholm 1932
Zetterlund & Thelanders Boktryckeri A.-B.Anstalten
Hvita Korset
grundad
1906.

Hvita Korset

Vårt lands äldsta och mest besökta utbildningskola för
Barnavård, Hemvård o. Hemsjukvård.

Läkare: Dr Gösta Hagéus. Föreståndarinnan: Julia Elsa Steen

Hvita Korsets Färlösningshem rekommenderas. Patienter emottagas under längre eller kortare tid. Humana tar tillämpas.

Hvita Korsets Barnhem emottager späda samt äldre barn under längre eller kortare tid. Fri daglig läkarettjänst. Humana vårdtaxor. Barn behållande med smittfördrande sjukdom emottagas ej. (Friak injöik från egen lantegendom.)

Hvita Korsets Fysikaliska avd. rekommenderas. Alla former av ljusterstrålning. Medicinska bad. Massage, sjukgymnastik etc. Denna avdelning har visat sig vara till stor nytta för såväl barnavården som för elever och patienter.

Hvita Korset har ett särdeles hällsamt och friskt läge i skogsstrukt på söderluttningen av Smålandens högländet nära köpingen Almhult och sjön Mjöckeln. Förfrågningar besvaras av Styrelsemanen, adr. Hvita Korset, Almhult. Telefon 71. (Närvarande.)

Begär prospekt.

Folkhögskolebildning berättigat till inträde. Tentamen och examen avlägges.

Hvita Korsets
skola
grundad
1911.
Postadress
Almhult.

E utbildningskurs vid Hvita Korset har visat sig medföra synnerligen god framtidsutsikt, ty Hvita Korsets system har alltid varit mycket efterfrågade till goda platser i barnavård, hemvård, hemsjukvård, ålderomsvård etc.

Till Hvita Korsets Sköterskeförbund har under 1931 anmält 274 lediga platser inom olika områden.

Terminsavgiften är från 1 okt. 1931 nedsatt till 525 kr. inkl. kost o. logi samt fri läkarevård.

Goda lärarekräfter. Förutom föreståndarinnan och läkaren, vilken senare under sin dagliga inspektion lämnar råd och anvisningar, blicker skolan 10 lärarekräfter, varav 1 Fil. Magister, 1 specialutbildad sjukgymnast, 1 barnavårdsbarnmorska, 3 instruktionskåter, 1 Kindergartenläraressa, 1 sköterskeföreståndarinnan, 1 skölkåtereståndarinnan, 1 köksmästare samt desutom 3 levnadsbehållningshavare för det grövre arbetet vid skolan.

Kompletteringskurs äro anordnade för examinerade sköterskor.